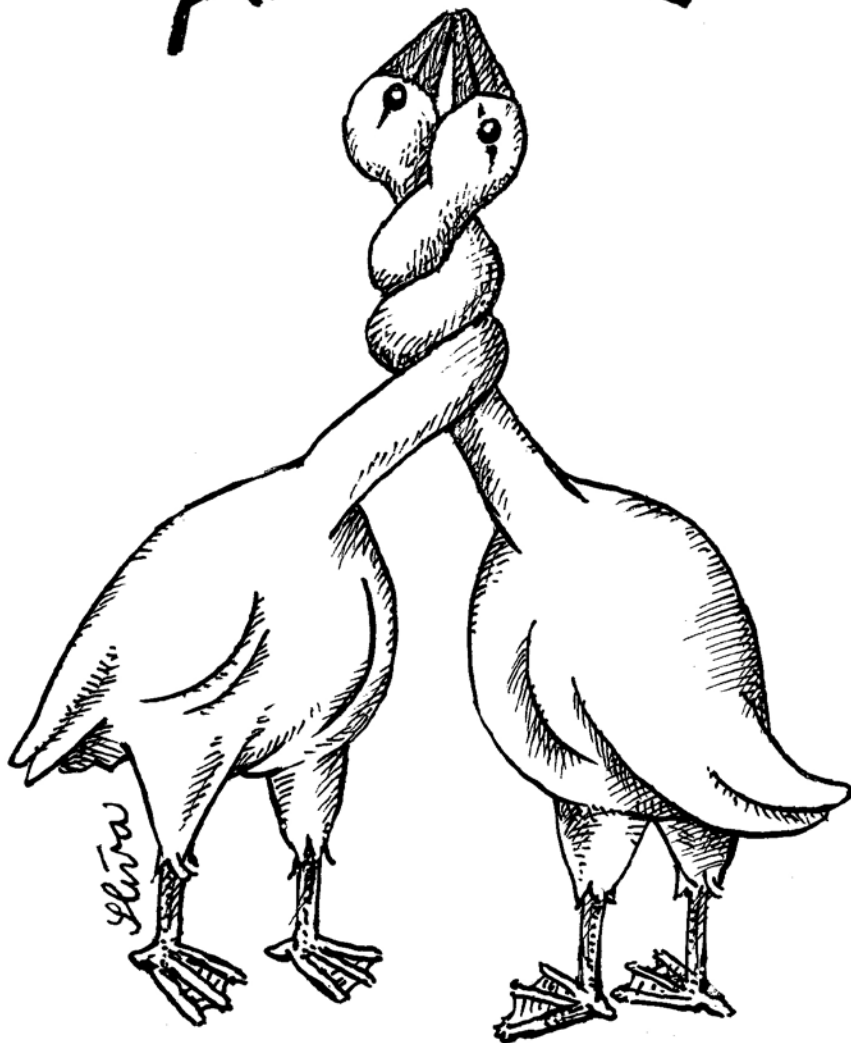

AMORE

LABUŤ:

Loudivý krkoun

Hovoří se o ní jako o šlechtičně mezi ptáky a symbolu vznešenosti, píší se o ní básně, procpala se i do heraldiky. A přitom je labuť v podstatě jenom přerostlá husa.

Často se nám dává za vzor její věrnost. Je fakt, že labuť hnízdí jen s jedním partnerem, ale nedělá jí prý problém se spářit s jiným, eventuálně se k němu napřesrok přestěhovat. Jen o tom tolik nehovoří. U nás rozšířená, labuť velká, je totiž skoro nemá. V zimě se tady vyskytuje upovídanejší labuť zpěvná a někdy i malá. Obě sem zalétají koncertovat. Labuť malá je zajímavá i nečekaně hlubokým hlasem, tudíž zařadila do svého repertoáru árii Vodníka z Rusalky, kterou proslavil pěvec Eduard Haken. Ten sice labuťákem nikdy nebyl, ale dlouho pracoval poblíž Vltavy. V Národním divadle. Tam měl v popisu práce prohánět labutě Vlastimil Harapes.

Už od konce zimy, při první oblevě, začínají mít labutě svatební choutky. Zpočátku se projevují tak, že k sobě připlavou a dlouze se dívají do očí. Jako by se bázně ptaly: „Zaplatil jsi vodné a stočné?“ Příště už se dotýkají vzájemně hrudí a synchronně kývají hlavami. Ve finále si propletou něžně krky a vymění prstýnky. Ke svatební noci ale dojde až za pár dní, a navíc ve dne. Na závěr labuť natáhne na vodu krk, začne chrčít a manžel jí vleze na záda, přičemž ji skoro celou potopí. Aby nespádl, drží se jí zobákem za krk. Jeho partnerka vydává přitom skřípavé zvuky, jako když otevírá dveře od špajzu, až dojde k nepostřehnutelně krátkému spojení, mezi labutěmi smutně přezdívanému „kratas“. Že už je po všem pozná nezasvěcený pozorovatel podle toho, když samec seskočí, oba aktéři se k sobě přitisknou hrudí, chvilku šlapou vodu a pak labuťák silně zatroubí, čímž své partnerce děkuje za spolupráci. Poté už se věnuje každý sám sobě a urovnává si peří, aby vypadal na svatebních fotografiích k světu.

ZAJÍMAVOSTI

Labuť velká je národním ptákem Finska a objevuje se na jeho jedneurových mincích.

Labuť je ve znaku obcí Rumburk, Pláně, Chvalatice, šlechtického rodu Pánů ze Švamberka, labuť černá je na znaku i státní vlajce Západní Austrálie.

Labutě na severní polokouli mají peří bílé, na jižní i černé.

Vir ptačí chřipky H5N1 se ve Skotsku objevil na labuti zpěvné.

Při letu se labutě umějí dostat až do výše 8 800 metrů.

V Česku hnízdí přibližně 700 párů labutí velkých, jejichž váha je až 20 kg a rozpětí křídel 235 cm; dožívají se 19 let.

Labutě mají 25 000 per a patří mezi nejtěžší létající ptáky.

Hnízdo staví ona. On ostražitě hlídá, a jakmile se někdo přiblíží, výhružně mává křídly a syčí. Pokud si vetřelec nedá říct, domluví mu pohlavky, bolestivým klováním nebo mu nasadí dvojitého Nelsona. Nebojí se postavit ani člověku. Nutno ovšem poznamenat, že se někdy rozčiluje i kvůli zcela nicotnému ptáčkovi, jen aby udělal na svou paní dojem. Ale to je jejich soukromá věc.

Pětatřicet dní po naklazení vajec se vylíhnou šedivé, chlupaté kouličky. Oba rodiče s nimi dva měsíce chodí na procházky, vozí je na hřbetě a ukazují jim, co a jak. Labutě se živí vodními rostlinami, bezobratlými živočichy a pečivem, kterým je krmí důchodci a děti. Nemělo by být ovšem čerstvé, aby je nenadýmalo. Nafouklý pták se pak ne a ne potopit.

Mimo dobu páření se sdružují labutě do různých zájmových skupin. Oblíbené jsou kroužky šití, krasobruslení na zamrzlé vodní ploše (v létě o něj kupodivu není zájem) nebo draní peří (které se musí pravidelně měnit). Suverénně nejpočetnější je ale spolek loudilů. Jeho členy poznáme podle legitimace a toho, že se shromažďují u pražských náplavek, kde smutně klapou zobáky. V chytání housek a rohlíků, které jim házíme, pak podávají obdivuhodné výkony, protože se v tom přes rok vydatně cvičí. Nejtalentovanější dokážou na znamení díky ještě rytmicky zamávat křídly.

Spolek loudilů mívá největší členskou základnu v zimě, kdy ztvrdlé pečivo bývá pro všechny ptáky hlavním zdrojem potravy. Není divu, že mezi nimi v té době přechází soutěživost do nevráživosti a přenáší se automaticky i do letních měsíců. Proto jsou třeba labutě alergické na racky, kteří jim dokážou vyfouknout sousto ze vzduchu přímo před nosem, a ještě se jim za zády chechtají. Tito zlomyslní ptáci jim vymysleli i přezdívku, vztahující se k jejich vzhledu. Krkouni. Ale třeba jsem to špatně pochopil a říkají tak škudlilům, jež je nechtějí nakrmit.

CHAMELEON:

Šilhavý mrzout

V druhohorách žil chameleon i u nás. Teď se sem vrací, jako mazlíček. Proto ho nepovažuju za cizince ani exota.

Lidé si představují, že když ho postaví na šachovnici, v tu ránu se i z něj stane šachovnice. Zabarvení ale záleží především na jeho náladě. A taky na teplotě, osvětlení, denní době a ročním období. Není pravda, že se barevně změní jakkoliv. Každý druh může obsáhnout jen svoji omezenou škálu a ani jeden – pokud vím – v ní nemá šachovnici.

Namlouvání začíná u chameleonů zastrašováním. Když po nějaké době zjistí, že nejde o soka, ale o pohlednou slečnu, okamžitě se vybarví, jak nejlíp umí, a trhavými pohyby se k ní pomalu přibližuje. Někteří to ještě doplňují koulením očima. Ale na manželku to nezkoušejte. Mohla by nabýt dojmu, že jste jí před svatbou zamlčel jakési vážné postižení.

Nejbarevnější bývají kluci během souboje nebo při páření. Jestliže se paní Chameleonová nevybarví tmavě, čímž by dala najevo nezáměr, tak ji sameček celý den doprovází, přičemž se pokouší o kopulaci, v níž vydrží i půl hodiny. Pašák! Jakmile ji to ale přestane bavit, stává se agresivní a dárce DNA se musí spasit útekem. Mimochodem, našťvaného chameleona poznáte podle toho, že se nafukuje. Když naopak spí, je roztomilý a světlounce zelený. Pokud ho přistihneme, jak se opaluje na slunci, bývá hnědý.

Chameleon je největší šilhoun, jakého znám. Na druhou stranu malgašské přísloví praví: „Jedním okem se dívej do minulosti a druhým do budoucnosti“, což mnohé vysvětluje.

Je však zajímavé, že se našemu pestrobarevnému ještírkovi obrazy z obou očí neslučují. Ani v mozku. Až teprve těsně předtím, než zaútočí na oběť jazykem. Pokud tedy při pohledu na vás

ZAJÍMAVOSTI

V druhohorách žil chameleon v Dolnici u Chebu. Dnes ve Španělsku, na Blízkém východě a zejména v Madagaskaru.

Své okolí může sledovat chameleon ve velmi širokém rozsahu. Oko má prý nejdokonalejší v živočišné říši.

Největším přeborníkem ve zbarvení je chameleón pardálí.

Změna barvy netrvá dlouho, stačí na to tři sekundy.

Brokesie nejmenší měří i s ocáskem pouhé tři centimetry. Největší chameleon dosahuje 70 cm.

Když přijde o ocas, nedoroste mu.

nešilhá, počítejte s tím, že vás chce sníst. Pro některé druhy není problém vidět oběd na vzdálenost jednoho kilometru!

Dutý jazyk mívá chameleon delší než tělo a běžně ho nosí srolovaný v hltanu. Nebo v batohu. Před vystřelením na kořist ho naplní lepkavou tekutinou a ta ji přicucne na sliznici a drží. Prsty má srostlé do kleštiček, kterými si na návštěvě podává cukr.

Kdo žije v představě, že za ním bude chodit jako pejsek, bude zklamaný. Chameleon není mazel. Je spíš plachý a snadno podléhá stresu, takže počítejme s tím, že bude chtít, abychom mu najali osobního psychologa. Nás by naopak nemělo vyděsit, když začne otvírat tlamičku. V takovém případě nám chce jen něco říct a hledá pro to správná slova. Nikdo nejsme dokonalý.

Za vrchol jeho důvěry berme, když nám vyleze na ruku a pokaká ji. Ale neoplácejme mu to. Je příliš křehký. A také nesnesitelný mrzout. Mohli bychom ho naštvat, až by z toho ztmavnul. A to nám za to nestojí, že?

KOS:

Pták se studenýma nohama

Jako pěvec u nás nemá kos konkurenci. Kam se hrabe slavík. I zlatý (promiň Karle). Navíc ve svém černém fráčku dobře vypadá, což je, jak známo, publikem ceněno.

Zpívá zásadně samec – samice taktně drží zobák – a to před a během hnízdění. Důvody jsou tři: za prvé chce udělat na paní Kosovou dojem, za druhé svým zpěvem upozorňuje ostatní kosáky: „Tady jsem doma!“ (někdy můžeme být v důsledku toho i svědky pěveckých soubojů na způsob Superstar) a za třetí ho to těší.

Pro kosa je charakteristický silný, až flétnový tón, na který navazuje nezávazné švitoření a trylek. Milostné vábení se většinou děje na slabiky „dukdukduk“ nebo „srííí“. Ty jsou prý nejpůsobivější. Když se objeví kocour, spustí kos varovné „tikstiktiks“.

Každý pták zkomponuje několik motivů, které pak do zblbnutí opakuje, aby se ostatním vryl do paměti jako jeho hity. Nejzdařilejší z nich se mohou dočkat od méně vynalézavých jedinců okopírování nebo nejrůznějších remaků jako v pop-music. Někdy kosi imitují i sýkorky, zvonky, ba dokonce zvuk sirény.

Zásadou je zpívat z vyvýšených míst ještě před rozedněním a nejkrásnější kousky si ponechat pro romantickou atmosféru západu slunce. Jedinci s nižším IQ nebo exemplární obšťastňovatelé pějí i v noci. Pod lucernou. Ti jsou ale samičkám spíš k smíchu.

Mláďata se začínají hudebně projevat od devatenáctého dne života. Zpočátku opakuji všechno, co během dne slyšela, až časem si budují vlastní repertoár. Zpívá se od března do léta.

Na podzim, hlavně lesní kosi, odlétají za teplem, část městských otužilců tu ale zůstává. Avšak žádný strach. Za prvé jsou tu krmítka, která si přisvojují, a pak, co se týká mrazu – když načepýří

ZAJÍMAVOSTI

Kos je po vrabci nejrozšířenějším ptákem u nás.

Do měst se přestěhoval v 19. století.

Žije v celé Evropě a jižní Asii, přenesen byl také do Austrálie a na Nový Zéland.

V ČR je v současné době registrováno dva až čtyři miliony párů.

Kos černý hnízdí v dubnu až červenci dvakrát až čtyřikrát ročně, městští kosi pak v průměru o 10 dnů dříve než lesní.

Občas jsou k vidění i kosi albíni, kteří mají bílé peří a červené oči.

Kos se dožívá až dvacet let.

své husté peří, cítí se jak pod dekou. Péřovou. Studenější mají jen nohy, což je ale žádoucí, protože pod nimi netaje sníh a nepřimrzají k zemi. A co s přimrzlým ptákem?

Rozdíl mezi samcem a samičkou je na první pohled patrný. Samec je onen černý krasavec se žlutým zobákem, zatímco jeho paní je nenápadná hnědá „myška“ s flekatými prsy, která prý na její nápadníky působí jako viagra.

Kos rád poskakuje po zemi, kde hledá žížaly (umí je vytáhnout, aniž by je přetřhl), a když nemá úspěch, vztekle vztyčuje ocas. Kdysi žil pouze v lese a byl velmi plachý. V současné době už je všude. Všichni jsou s výjimkou hnízdění samotáři. V tom období na své parcele nestrpí jiného soukmenovce. Pokud tam přesto nějaký zabloudí, vypudí ho, eventuálně s ním zápasí. Najdou se pomatenci, kteří bojují na život a na smrt s vlastním obrazem odrážejícím se třeba na poklici kola automobilu. Pokud je však známo, tak ještě žádný své druhé já nepřemohl.

Na vejcích sedí většinou samička. Málokterý samec je ochoten ji v tom údělu ulevit, protože ho nečinnost nudí. Malí kosáci se vylíhnou do čtrnácti dnů (zpočátku jsou podobní mámě) a zhruba stejně dlouho zůstávají v hníždě. Pak je rodiče vykážou z domu, i když ještě neumějí létat. Dětičky se ještě nějaký čas poflakují po okolí a pronikavým pištěním se dožadují potravy. Velkoměstští ptáci popletení světly a teplejším klimatem myslí na hnízdění dříve než kosi lesní a venkovští. Začínají i dříve pelichat, díky čemuž mají víc energie a mohou se tudíž bezodkladně pustit do milostných avantýr:

U městských kosů lze někdy zaregistrovat velmi nestandardní chování. Najdou se jedinci, na které to přijde už v zimě, a když jsou samičkou odmítnuti, tváří se uraženě a přestanou natruc zpívat (někdy jim to vydrží až do smrti smrtoucí). Někteří kosi se naopak dají vycvičit a slyší na různá směšná jména. Třeba Cosinus. Nebo Kostlivec.

MORČE:

Nejsem žádná rumbakoule!

Indiáni ho pořizovali svým dětem na hraní. Pokud ovšem nebylo co do úst, morče společně snědli. My ho máme už jen pro potěchu. Ani to se mu ovšem příliš nelíbí.

Morče je roztomilé, nekouše, a tudíž se k němu chováme, jako k pejskovi. Když se vracíme domů a hlasitě piští, máme pocit, že nás vítá. Ve skutečnosti říká: „Okamžitě mi dej najíst, mám hlad!“ Je totiž perfekcionista a vyžaduje krmení vždy v určitou hodinu. Svoji nelibost naznačuje i knouráním. Důvodem může být třeba i to, že jsme mu nenechali při ruce tablet, aby si mohl hrát hry, nebo že je v místnosti průvan, který mu nedělá dobře.

Naše láskyplné projevy si sice nechá líbit, ale nemyslí si o nás přitom nic pěkného. Drbání na bříšku je pro něj dokonce velmi nepříjemné, stejně jako tahání za nožičky a hlazení hlavy, doprovázené zakrýváním očí. Jestliže vyskakuje všemi směry do vzduchu, má morče naopak radost, nebo se prostě zbláznilo.

Morče se časem naučí přijít na zavolání, ale nikdy úplně neztratí přirozenou plachost. Na co si zaručeně nezvykne, je, když na něj někdo křičí, straší ho, nebo jím třese jako rumbakoulí. Rumbakoule je jihoamerický hudební nástroj, který vydává zvuky, jen když se jím třese. Morče k nám sice přišlo z Jižní Ameriky, ale ani tam s ním nikdo netřásl, tak to po něm nechtějme tady.

Taky nenechávejme volně po bytě povalovat cigarety, protože je zvědavá a hned by si je chtělo zapálit. A co kdyby mu zachutnala naše značka, a bude nám na ně chodit? Neumím si představit, jak si v trafikce objednávat jednu krabičku pro sebe a druhou pro Pupíka.

Otto ve svém naučném slovníku o morčatech píše, že „jsou spíše živočichy nočními a vydatně se plemení.“ Doporučuje se, chovat pohromadě více samic a jen jednoho samce (což chce dokonce

ZAJÍMAVOSTI

V jazyce Inků kečujštině se morčata nazývají podle zvuků, která vydávají, cui, cui. Španělé jim říkali „indiánský králík“.

Šamani uměli hádat z jejich vnitřností budoucnost a ukládali morčata s inckými panovníky do hrobu.

Do Evropy se dostala v 16. století a dlouho si je mohli pořídít jen bohatí.

Proslavila je zejména královna Alžběta I.

Morče požívá vlastní výkaly, kde hledá mimo jiné vitamíny. Fúj.

Evropská unie uzákonit – zatím jen pro morčata). Kluci se málokdy mezi sebou domluví. Denně chodí do posilovny a od rána do večera na sobě zkoušejí nové chvaty, zatímco holky si mají vždycky co říct. Třeba, jak se vyvíjí seriál Ulice nebo kde se dá sehnat kvalitní bioseno. Hodně také probírají televizní soutěže morčat v trylkování, poněvadž některá to skutečně brilantně ovládají. Kromě toho i tančí. Oblíbená je právě rumba. Samec se při ní ovšem pohybuje – na rozdíl od StarDance – pomalu a tváří se tak, aby své vyvolené co nejvíce imponoval (takže vypadá, jako úplný blbec).

Říje začíná tím, že se pár nejdřív očichá, aby zjistil, jestli si vůbec budou sympatičtí. Pokud je vše v pořádku, napodobuje samice samčí bublání, jeho kolébkou chůzi a kopulační pohyby. Samec k ní bývá v tomto období velmi pozorný, něžně se o ni otírá a přitom nesrozumitelně brumlá neslušná slova. Samička ho většinou odhání, cení přitom zuby – aby ho přesvědčila o tom, že si je ráno čistila – a občas ho výchovně praští přes čumák. Někteří ženichové trvají na tom, aby jim před aktem ukázala občanský průkaz, protože po dovršení čtyř let by už rodit neměla.

Starší morčata jsou jako lidé. Hůř vidí, špatně slyší, ráda odpočívají, rozčiluje je hlučná hudba, hlasité vrzání dveří, i absolutní ticho. A nejvíc ze všeho nesnášejí, když jim někdo řekne, že jsou nerudní dědci a babky. To by ho nejradši nakopla.

HRABOŠ:

Pilný erotoman

V živočišné říši neexistuje většího nadržence, než je hraboš. Ať už jde o polního nebo vodního, všichni jsou stejní!

Řeknete si: obyčejná šedá myška, ale to byste tomu dali! Kdyby hraboš slyšel, že o něm hovoříte jako o myši, urazil by se, protože s ní nemá nic společného. Hraboši jsou hrdý, samostatný rod. Od myší se liší krátkým ocasem a zaobleným frňákem. Pro zjednodušení si pamatujme, že myšák je spíš Cyrano, zatímco hraboš je víc podobný Tysonovi – to je ten boxer s rozpláclym nosem, který svým soupeřům ukusuje uši. Pamatujete?

Ale vraťme se k největší hraboší zálibě – množení.

Vysvětlím vám to na konkrétním příkladu. Když přijde hraboší holčička na svět, je osm dní slepá. Jakmile ale prohlédne, nekouká na nic jiného než na nepřístupné filmy, což ji natolik inspiruje, že pouhých pětadvacet dní po porodu už sama rodí děti! A jelikož se staré samičky okamžitě po slehnutí znova zamilovávají, stává se, že matky a dcery vychovávají a kojí mláďata společně. To se opakuje až sedmkrát ročně. Sodoma a Gomora.

Hraboši sice žijí v partičkách, ale každý si buduje vlastní domeček, kam vede hustá spleť chodeb, aby si od neustálého rozmnožování trochu odfrkli. U většiny savců opouštějí mláďata rodné hnízdo hned, jak trochu povyrostou. U hrabošů polních to platí jen pro samečky, které už to doma nebaví, navíc se chtějí v klidu koukat na fotbal a chodit na pivo, aniž by jim to pořád někdo vyčítal.

Naopak hraboší holčičky zůstávají s maminkami, vzájemně si hlídají děti, aby ušetřily za jesle, společně perou plínky a půjčují si dupačky, když mají ty svoje pokakané.

ZAJÍMAVOSTI

Hraboš polní má na předních končetinách 4 prsty, na zadních 5.

Ročně spotřebuje 1 kg potravy.

Obývá Evropu kromě Anglie, Skandinávie a části Středomoří.

Samice vrhá 4 až 6 mládat, celý vrh může mít až 53 % její tělesné váhy.

Hraboš préríjní je zvláštní tím, že vytváří se samicí trvalý pár, hlídá hnízdo a stará se o potomky.

Promiskuitní samotář je naopak hraboš horský a luční.

Člověk má 46 chromozomů, nosorožec dvourohý 84 (nejvíc ze všech), muntžak červený pouhých 6 (nejméně), zatímco u hrabošů počet chromozomů (jako u jediných) kolísá uvnitř rodu od 17 do 64.

Hraboši přenášejí dvacet různých chorob.

V zimě hraboši nespí. Chtějí z ní něco mít. Pod sněhem si budují tunýlky, nazouvají si malé běžky a pořádají vlastivědné vycházky za kusem žvance.

Jíst je baví skoro stejně, jako rozmnožovat se, takže pokud následuje po sobě několik suchých let, hraboši se přemnoží a může se stát, že na nás nezbude tolik potravy, kolik jsme si představovali, protože nás všude předběhnou.

Nejúčinnější je přemluvit kaňata, poštolky, sovy a lasičky, aby jim domluvili. Po dobrém, nebo po zlém. To už nechme na nich.

HUSA:

Husák celoživotně mutuje

Když se husa narodí, považuje za rodiče každého, koho právě spatří. Svou husí maminku, kočku i poštáka, který přinesl složenky. Je naivní. Někteří z toho vyroste.

Prababičkou husy domácí je husa velká neboli divoká. Jelikož vydávají obě úplně stejné zvuky, asi na tom něco bude. Někdo si s tím dal práci a spočítal, že jich je dohromady dvanáct. Kromě známého kejhání a tvrdošíjného „gagaga“ mě ještě zaujalo nesnesitelné vrčení, podobnému tomu, jež zapínají sanitáci, když nemohou projet. Samička má hlubší hlas, husák drsnější a trochu mu přeskakuje, jako by mutoval.

Divoká husa žije v párech, které jsou si věrné (domácí husy jsou v tomhle směru přelétavé). Páry se během hnízdění sdružují v hejna a ta pak odlétají na zimu za teplem. Vypraví se tam, kam prodávají cestovky levnější zájezdy. Jejich letecké formace mají tvar písmene V a vede je vždy nejsilnější houser. Když časem zeslábne, je vystřídán, což ho trochu mrzí. První se vracejí už koncem února staré, zasloužilé matky.

Divoké husy nocují na otevřené vodní hladině. Přes den pak vycházejí na souš a hledají, co by kde sezobly. Nejsou vybíravé. Vystačí si s trávou a rostlinkami. Že by strhli srnu, jsem ještě neslyšel.

S určením pohlaví je to u hus zapeklité. Každopádně si pamatujeme, že pokud je budeme chytat, samice budou spíš utíkat a křičet, zatímco samci nás bez milosti klovnou, což dost bolí.

Divoké husy hnízdí jednou ročně. Problém je v tom, že si holky dají říct jen v předepsaném období, kdežto kluci mají chuť prakticky pořád. Jelikož námluvy i páření probíhají na vodě, tak jim to – jakmile se v ní ocitnou – sepne a okamžitě se svým manželkám dvoří. Pomalu noří hlavu

ZAJÍMAVOSTI

Husy byly domestikovány kolem roku 5000 před našim letopočtem zřejmě v Mezopotámii, o tři tisíce let později i v Egyptě, Číně, Řecku a ve střední Evropě.

Staří Řekové měli husu za posvátnou. Římané jedli její prsa a játra, zadní část byla určena otrokům. Husy byly i jejich mazlíčci a následovaly je jako pejsci na tržiště.

Podle pověsti zachránily husy ve 4. století před našim letopočtem Řím, když svým kejháním prozradily noční útok Galů.

Nejstarší husa se dožila v Anglii skoro 50 let.

Svatomartinská husa se peče kolem 11. listopadu. Se světcem však událost asi nemá nic společného.

pod hladinu, pak ji zvednou a nechávají romanticky stékat kapky na křídla. Husa ale nemá pro takové hlouposti pochopení, uteče na břeh a ve vodě zůstanou jen hoši, kteří se snaží si vyhovět aspoň navzájem.

Ale vraťme se ke klasické reprodukci. Když je jasné, že se dobrá věc podařila, postaví samice například v rákosí hnízdo a vystele ho peřím, které si kvůli tomu vyškubala. Ale jen trochu, aby si nepokazila vizáž. Zatímco ona sedí na vejcích, zdržuje se samec v blízkosti hnízda a kdykoli se někdo přiblíží, nevybíravě mu vynadá a odežene ho. Housata umí ihned plavat. Maminka je učí hlavně chodit husím pochodem, což se jim prý může hodit. V čele vykračuje ona, na konci táta a mezi nimi potěr. Je na ně legrační pohled.

Husy kdysi pásly děti. Tu dobu připomínají nekorektní songy „Když jsem husy pásala, zimou jsme se třásala...“ nebo „Maličká su, husy pasu, tancovala bych já, až se třasu...“ Jak vidno, rodiče své děti tehdy týrali zimou. Někdy jejich trápení přerostlo až do mládí, o čemž vypovídá píseň: „A ta husa chodí bosa, a to kuře krákoře běhá po dvoře, má panenka pláče doma v komoře.“ Ach jo!

Domácí husy mají oproti divokým menší mozek. Asi proto se ujalo, že jsou hloupé. Já si to nemyslím. Už proto jak dovedou komunikovat se svými dětmi ještě předtím, než proklovnou skořápku. Pokud přiložíme v té době vejce k uchu, uslyšíme mládě dýchat. Já jsem dokonce zaslechl, jak si přeříkává malou násobilku. Asi proto, aby hned po narození všechny hloupé husy oslnilo.

